

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 699/2015-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, zastúpeného [REDACTED] ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz 3/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 osobne doručená sťažnosť Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica (ďalej len „finančné riaditeľstvo“; v citáciách aj „odporca“ alebo „sťažovateľ“), zastúpeného [REDAKOVANÉ] ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz 3/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že návrhom z 2. októbra 2013 sa navrhovateľ ([REDAKOVANÉ]) domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 205v ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorého sa malo dopustiť finančné riaditeľstvo tým, že informovalo o zrušení certifikátov pre navrhovateľom vyrábané fiskálne tlačiarne na základe rozhodnutí [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. 158/2013 a č. 159/2013 z 21. augusta 2013 (ďalej len „rozhodnutia z 21. augusta 2013“), ktoré navrhovateľ považoval za neprávoplatné a nevykonateľné. Navrhovateľ uzatvoril 27. septembra 2011 počas vykonávania svojej podnikateľskej činnosti ako živnostník s [REDAKOVANÉ] zmluvu č. 726-02024/2011, ktorej predmetom bolo posúdenie zhody výrobku fiskálna tlačiareň (bližšie označená v samotnej zmluve) podľa zákona č. 289/2008 Z. z. o používaní elektronickej registračnej pokladnice a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ERP“). Na základe tejto zmluvy boli navrhovateľovi vystavené certifikáty na príslušné typy fiskálnych tlačiarní, okrem iných aj certifikáty, ktoré boli rozhodnutiami [REDAKOVANÉ] z 21. augusta 2013 zrušené s odkazom na list z 19. augusta 2013, v ktorom „Kriminálny úrad Finančnej správy potvrdil neoprávnené zásahy, ktoré podľa jeho názoru spôsobil navrhovateľ ako výrobca fiskálnych tlačiarní nepovolenou úpravou registračného programu elektronickej registračnej pokladnice – Fiskálnej tlačiarne FM 14 Z3T3“, pričom „Vydanie rozhodnutí bolo ešte pred ich doručením navrhovateľovi okamžite medializované spolu s informáciou, že odporca už

začal s rozposielaním listov podnikateľom, ktorí používajú fiskálne tlačiarne, ktorých výrobcom je spoločnosť... s upozornením pod hrozbou mimoriadne vysokej pokuty, že ich vzhľadom na stratu certifikátu musia vymeniť za produkty od iného výrobcu. Konanie odporcu potvrdil aj jeden z vlastníkov predmetných fiskálnych tlačiarní, ktorý poskytol navrhovateľovi upovedomenie odporcu zo dňa 05. 09. 2013 o zrušení certifikátov a tiež viacerí sprostredkovatelia a vlastníci predmetných fiskálnych tlačiarní ho opakovane informovali o telefonických oznámeniach odporcu, že ak si nezakúpia fiskálne tlačiarne od iného predajcu, budú v lehote 30 dní odo dňa zrušenia platnosti certifikátov, ktorý je zhodný s dňom ich vydania, pokutovaní až do výšky 3.300 €.“ (citácie z návrhu navrhovateľa obsiahnuté v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžz 3/2013 z 21. mája 2014).

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžz 3/2013 z 21. mája 2014 (ďalej len „rozsudok z 21. mája 2014“) zakázal finančnému riaditeľstvu pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa na ochranu osobnosti a vlastníckeho práva konaním založeným na rozhodnutiach [REDAKOVANÉ] z 21. augusta 2013, ktoré spočíva v písomnom, ústnom alebo telefonickom informovaní akýchkoľvek subjektov o zrušení certifikátov č. 00094/101/1/2011 z 10. mája 2011 a č. 00237/101/1/2011 z 12. októbra 2011, v prevyšujúcej časti návrh zamietol a finančné riaditeľstvo zaviazal zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 376,83 € ako úhradu trov právneho zastúpenia.

Podľa finančného riaditeľstva „rozsudok nezodpovedá návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, výsledky konania súdu nedávajú podklad pre Rozsudok, právne posúdenie veci súdom vykazuje znaky nezrozumiteľnosti a arbitrárnosti, pričom konaním súdu predchádzajúcim vyhláseniu Rozsudku došlo k viacerým porušeniam práv sťažovateľa. Časťou Rozsudku týkajúcou sa trov konania sa zasiahlo do vlastníckych práv sťažovateľa a výrokom vo veci samej sa zároveň upierajú práva tretích osôb na poskytovanie informácií bez zákonného podkladu na také rozhodnutie.“.

Podľa finančného riaditeľstva navrhovateľ tým, že formálne podal sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení zákona č. 289/2012 Z. z. (ďalej len „zákon

o sťažnostiach“), avšak nepočkal na jej výsledok, ale podal návrh na všeobecný súd, čím zároveň nevyužil prostriedky nápravy tak, ako mu to ukladá Občiansky súdny poriadok, nesie zodpovednosť za trovy súdneho konania. Podľa finančného riaditeľstva je právne posúdenie vykonané najvyšším súdom o prípustnosti návrhu z dôvodov uvedených v rozsudku arbitrárne a nezodpovedajúce účelu zákona a jeho ústavne konformnému výkladu, pretože „súd týmto právnym posúdením nahradil svojím konaním konanie správneho orgánu v inom zákonne upravenom postupe a teda konal predčasne nad rozsah svojej právomoci“.

Finančné riaditeľstvo argumentuje, že nedostatok právomoci na vykonanie administratívneho konania voči výrobcovi fiskálnej tlačiarne bol dôvodom podania podnetu na zrušenie certifikátu [REDACTED], pričom „z charakteru podnetu ako nezáväzného úkonu nemôže vyplynúť jeho charakter nezákonného zásahu orgánu verejnej správy, najmä s ohľadom na jeho výlučne preventívny charakter, ktorý nie je viazaný na postavenie sťažovateľa ako orgánu verejnej správy“.

Finančné riaditeľstvo oponuje tvrdeniu vyplývajúcejmu z rozsudku najvyššieho súdu z 21. mája 2014 a namieta, že zo zápisnice z pojednávania konaného 30. apríla 2014 vyplýva, že odporca reagoval na tvrdenie navrhovateľa, že tento nepredával fiskálne tlačiarne spoločne s pokladničným softvérom, a citoval v tejto súvislosti so znaleckého posudku o charakteristike zásahu do fiskálnych tlačiarňí distribuovaných navrhovateľom, pričom zároveň zdôrazňuje, že „Tvrdenie, že navrhovateľ nepredával pokladničný softvér na vec nemohlo mať vplyv, pretože podľa tvrdenia sťažovateľa a aj podľa rozhodnutia [REDACTED] o zrušení certifikátov, ktoré však bolo súčasťou spisov Najvyššieho súdu SR, išlo o nedostatky samotnej certifikovanej fiskálnej tlačiarne v zmysle jej vlastnej konštrukcie a nie k nej dodávaného softvéru, a práve tieto boli dôvodom pre zrušenie certifikátov. Súd zrejmým spôsobom nereflektoval na rozdiel zistiteľný aj zo zákona č. 289/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov medzi vlastným registračným programom a vstavaným registračným programom ako náležitosti fiskálnej tlačiarne a svoje závery uvádzal ako podklad pre rozhodnutie vo veci, ktorej sa odborné posudzovanie ani nemalo týkať. Tvrdenie

navrhovateľa prevzaté súdom, že zásahy spôsobil jedine softvér, ktoré právny zástupca navrhovateľa uviedol podľa zápisnice až ako reakciu na citáciu zo znaleckého posudku zástupcom sťažovateľa, mal súd vyhodnotiť v medziach jeho tvrdení, že nebol nikdy so zisteniami o zásahoch do ERP oboznámený a ak sa dozvedel v priebehu konania akékoľvek informácie od iných osôb, potom nemohlo ísť o zistenia orgánov finančnej správy! Tým, že súd neumožnil záverečné vyjadrenie účastníkom konania k týmto zisteniam, spôsobil, že sa jeho nepresné a irelevantné závery stali podkladom pre súdne rozhodnutie.“.

Napadnuté konanie vedené najvyšším súdom považuje finančné riaditeľstvo za vadné aj z dôvodu, že všeobecný súd neodstránil zmätočnosť návrhu spočívajúcu v nezrozumiteľnom označení nezákonného zásahu. Rovnako „súd sa nijako nevysporiadal s tým, do akých práv navrhovateľa malo byť akým konaním sťažovateľa zasiahnuté, keďže k ukončeniu jeho podnikateľskej činnosti došlo dobrovoľne navrhovateľom bez príčinnej súvislosti s konaním sťažovateľa označeného v petite návrhu ako nezákonného zásahu a navyše v petite návrhu a vo výroku rozhodnutia bolo zakázané pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa na ochranu osobnosti a vlastníckeho práva, nie podnikateľskej činnosti“. Keďže z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu z 21. mája 2014 „nijaká spôsobilosť konania sťažovateľa zasiahnuť do práv navrhovateľa na ochranu osobnosti alebo vlastníckych práv ani nebola konštatovaná, čiže v tejto časti je rozhodnutie zjavne nepreskúmateľné a arbitrárne pre nedostatok dôvodov“.

Najvyšší súd v rozsudku z 21. mája 2014 rovnako neposúdil prírpis finančného riaditeľstva z 5. septembra 2013 obsahujúci označenie výrobcu v intenciách údajov uvedených v rozhodnutiach o zrušení certifikátov z 21. augusta 2013 ako prejav preventívneho konania voči používateľom pokladníc, ktorí museli byť o nezákonnosti pokladníc informovaní, pretože im podľa zákona o ERP hrozili sankcie. Za neodôvodnený považuje finančné riaditeľstvo aj právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého je „vydanie certifikátu a zrušenie certifikátu možné posudzovať v právne odlišných režimoch. Navyše súd napriek námietke sťažovateľa o neaplikovateľnosti zákona č. 264/1999 Z. z. v znení

neskorších predpisov na posúdenie právneho režimu správneho konania pri rušení certifikátu sa s touto námietkou sťažovateľa nijako nevysporiadal.“.

Keďže najvyšší súd zákaz pokračovať v nezákonnom zásahu uložený finančnému riaditeľstvu neobmedzil na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutí [REDACTED] z 21. augusta 2013, pretože ich považoval za nulitné právne akty, došlo podľa názoru sťažovateľa k zmene petitu uvedeného v návrhu na začatie konania, čím zároveň bolo podľa rozsudku najvyššieho súdu z 21. mája 2014 navrhovateľovi priznaných viac práv než požadoval. Podľa finančného riaditeľstva najvyšší súd nahradil svojím postupom „iný zákonom predpísaný postup mimo rámca svojej právomoci a teda v rozpore s primeraným použitím ustanovenia § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na základe § 250v ods. 8 OSP, pretože uvedené ustanovenie zákona umožňuje súdu preskúmať zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia záväzného pre orgán verejnej správy iba v prípade, ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup. Ak navrhovateľ tvrdil, že podal voči rozhodnutiam spoločnosti [REDACTED] odvolanie, potom takýto iný postup mal byť zákonom ustanovený a Najvyšší súd SR nemal právomoc ho nahrádzať a poprieť tým zmysel činnosti správnych orgánov ako aj zmysel správneho súdnictva.“.

Trovy konania boli navrhovateľovi priznané v plnej výške aj napriek skutočnosti, že navrhovateľ mal v konaní pred najvyšším súdom úspech len čiastočný, pretože najvyšší súd zamietol návrh v časti týkajúcej sa „právoplatnosti a vykonateľnosti“. Rovnako úkony, ktoré predstavovali doplnenie podania vo veci samej po uplynutí subjektívnej prekluzívnej lehoty, nemôžu byť považované za úkony potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal podľa § 142 ods. 1 OSP, ktorý mal najvyšší súd na rozhodnutie o trovách konania použiť.

Finančné riaditeľstvo rovnako namieta, že najvyšší súd nepostupoval v súlade s § 118 OSP, keď „nezhrnul, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré zostali sporné, čím neodstránil základný nedostatok konania – vymedzenie predmetu návrhu a pred vyhlásením rozhodnutia vo veci nevyzval účastníkov na

zhrnutie svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci a neurobil tak ani na pojednávaní dňa 21. 5. 2014, čím znemožnil riadne uplatnenie práv sťažovateľovi v spravodlivom súdnom konaní. Vyhlásenie Rozsudku bez umožnenia záverečného vyjadrenia sa účastníkov konania je jasným upretím práva na spravodlivé súdne konanie a zrejším spôsobom prispelo k arbitrárnosti rozsudku.“.

K judikatúre ústavného súdu „odmietajúcej poskytovanie ochrany štátnym telesám“ finančné riaditeľstvo uvádza, že „V danom prípade... zákazom poskytovania informácií štátnemu orgánu reálne dochádza k upretiu práv verejnosti a najmä dotknutých osôb (používateľov pokladníc) na informácie, na poskytovanie ktorých majú právo v zmysle článku 26 Ústavy SR. Zabránením poskytovaniu informácií štátnemu orgánu súd de facto rozhodol o upretí práv iných osôb na takéto informácie procesom a následným vydaním rozhodnutia (vrátane jeho obsahu) v rozpore so základnými zásadami spravodlivého súdneho konania. ... nie je možné jednoznačne ustáliť, že postavenie sťažovateľa bolo len jeho postavením ako štátneho orgánu najmä z dôvodu jednoznačného prevenčného charakteru napádaného konania sťažovateľa upozorňujúceho na dôsledky zisteného stavu veci v listoch adresovaných len používateľom dotknutých pokladníc, čo zakladá jeho postavenie právnickej osoby.“.

Na základe uvedených skutočností finančné riaditeľstvo navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz/3/2013 porušil základné právo sťažovateľa – Finančného riaditeľstva SR na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, článku 47 ods. 2 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na ochranu majetku sťažovateľa podľa článku 20 Ústavy SR.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžz/3/2013 zo dňa 21. 5. 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia okrem iného návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená finančným riaditeľstvom, ktoré napadlo postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v OSP, v rámci ktorého vystupovalo na strane odporcu (orgán verejnej správy, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu navrhovateľa vykonal zásah).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, t. j. fyzickou osobou alebo právnickou osobou, ktorá je nositeľom základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Zmyslom ústavnej sťažnosti je v zásade ochrana súkromnej sféry fyzických a právnických osôb pred verejnou mocou. Z čl. 127 ods. 1 ústavy možno vyvodíť, že verejná moc je povinná primárne rešpektovať a chrániť základné práva a slobody, ako aj ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika

ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, pričom obsah tejto povinnosti podmieňuje charakter jednotlivých základných práv. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že okruh nositeľov základných práv je determinovaný oblasťou ochrany, ktorú majú jednotlivé základné práva zaručovať. Existujú základné práva, ktoré prislúchajú každej ľudskej bytosti, práva, ktoré prislúchajú len štátnym občanom, alebo aj práva, ktorých nositeľom môže byť len cudzinec. Právnickým osobám prislúchajú len také práva, ktoré sú zlučiteľné s povahou právnickej osoby. Štát, resp. v jeho mene konajúce štátne orgány v zásade nie sú nositeľmi základných práv, keďže nedisponujú pri právne relevantnom konaní autonómnym priestorom a slobodnou vôľou („Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“ – čl. 2 ods. 2 ústavy). Naopak, štátne orgány disponujú na účely plnenia svojich funkcií právomocou, ktorú môžu uplatňovať v rámci svojej pôsobnosti v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Opačné vnímanie postavenia štátu, resp. štátnych orgánov, pri ochrane základných práv by v konečnom dôsledku mohlo smerovať k popretiu podstaty právneho štátu.

Otázkou spôsobilosti orgánov verejnej moci mať v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy postavenie sťažovateľa sa ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už viackrát zaoberal, pričom v rámci judikatúry ústavného súdu sa ustálil právny názor, že v zásade nie je vylúčené, aby aj orgány verejnej moci (štátne orgány) podali sťažnosť podľa čl. 127 ústavy (napr. vo vlastníckych sporoch, keď vystupujú v súkromnoprávných vzťahoch v rovnom postavení s ostatnými účastníkmi konania). Môžu tak však urobiť iba vtedy, ak je splnená podmienka, že v konkrétnom prípade mohli byť a aj v skutočnosti boli nositeľmi ústavou zaručených základných práv alebo slobôd. Orgán verejnej moci (štátny orgán) môže podať sťažnosť, len pokiaľ je postihnutý ako „každý“, a nie ako „nositeľ verejných úloh (verejného záujmu)“, resp. pri výkone právomocí štátu. Pokiaľ štát vystupuje v príslušnom právnom vzťahu ako subjekt verejného práva a súčasne ako nositeľ verejnej moci, z povahy veci vyplýva, že nie je a ani nemôže byť nositeľom (subjektom) základných práv a slobôd (II. ÚS 19/04, III. ÚS 115/06). Rovnako ústavný súd v minulosti uviedol, že v takom type verejného súdnictva, akým je správne súdnictvo podľa § 247 a nasl. OSP, je pojmovo vylúčené, aby orgán verejnej správy mohol uplatňovať

a realizovať základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na podporu tohto záveru ústavný súd uviedol, že orgán verejnej správy nie je v žiadnom prípade oprávnený na začatie konania podľa § 247 a nasl. OSP, pretože jeho procesné postavenie sa odvodzuje výlučne z toho, že v tomto konaní sa preskúmava zákonnosť jeho rozhodnutí, ktoré boli vynesené v procesnom postupe, kde orgán verejnej správy mal nadradené, mocenské postavenie voči účastníkovi konania, ktorý sa proti tomu postaveniu mohol v konečnom dôsledku brániť aj žalobou v správnom súdnictve (IV. ÚS 149/04). Uvedené obdobne platí aj v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v OSP (k tomu pozri II. ÚS 407/2013).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti finančného riaditeľstva ústavný súd nezistil žiaden dôvod na odklon od svojej doterajšej judikatúry, ktorý by prípadne mohol viesť k predloženiu návrhu na zjednotenie odchylných právnych názorov senátov plénu ústavného súdu podľa § 6 zákona o ústavnom súde. V napadnutom súdnom konaní, ktorého výsledkom bol rozsudok najvyššieho súdu z 21. mája 2014, vystupovalo finančné riaditeľstvo ako orgán štátnej správy, ktorého postup preskúmaval všeobecný správny súd z hľadiska jeho zákonnosti. Finančné riaditeľstvo bolo síce účastníkom tohto súdneho konania, avšak bez možnosti iniciovať jeho začatie, keďže toto právo patrí len fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, pričom sa môže domáhať pred súdom ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie (§ 250v ods. 1 OSP).

Z uvedeného zároveň vyplýva, že účelom napadnutého konania pred najvyšším súdom bolo preskúmať, či postupom finančného riaditeľstva pri výkone jeho právomoci orgánu štátnej správy (reprezentanta štátu) vo vymedzenom úseku štátnej správy došlo k nezákonnému zásahu do práv navrhovateľa, pričom z povahy a podstaty tohto konania podľa § 250v OSP zároveň vyplýva, že finančné riaditeľstvo v tomto konaní nemohlo disponovať právami, ktorých porušenie namieta v konaní pred ústavným súdom, t. j. ani

nemohlo byť osobou, ktorá je oprávnená podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť finančného riaditeľstva podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2015